

บทที่ 1

บทนำ

ปัจจุบันเป็นที่ทราบกันว่าประเทศไทยกำลังก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนซึ่งส่งผลให้ประเทศไทยต้องเปิดประเทศเพื่อรองรับการเป็นหนึ่งในชุมชนอาเซียน กระแสการหลั่งไหลเคลื่อนย้ายของประชากรในประชาคมอาเซียนมีมากขึ้นและเป็นไปได้อย่างต่อเนื่อง ทั้งภาครัฐและประชาชนต่างตระหนักดีถึงความเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่ส่งผลต่อความมั่นคงของประเทศ โดยเฉพาะความมั่นคงทางสังคมอันเป็นความมั่นคงพื้นฐานของประชาชนภายในประเทศ ในอดีตความมั่นคงอาจหมายถึงเฉพาะความมั่นคงของประชาชนจากภัยสงคราม แต่ต่อมาความหมายของคำนี้ได้ขยายไปถึงความมั่นคงของมนุษย์ในมิติต่าง ๆ จนทำให้ “ความมั่นคงของมนุษย์” และ “ความกินดีอยู่ดี” เกือบจะเป็นคำที่แทนกันได้ สำหรับประเทศไทยนั้น กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ได้ให้ความหมายของคำว่า “ความมั่นคงของมนุษย์” ว่า “...การที่ประชาชนได้รับหลักประกันด้านสิทธิ ความปลอดภัย การสนองตอบต่อความจำเป็นขั้นพื้นฐาน สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีศักดิ์ศรี มีความมั่นคงทางจิตใจ อาชีพ ตลอดจนได้รับโอกาสอย่างเท่าเทียมกันในการพัฒนาตนเอง ...”

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความหมายของความมั่นคงของมนุษย์ในปัจจุบันได้มีนักวิชาการให้ความหมายโดยนำไปเชื่อมโยงกับแนวคิดในการพัฒนาอื่น ๆ ที่มีมาก่อน เช่น แนวคิดเรื่องสิทธิมนุษยชน ในที่สุดมีความเห็นว่าสิทธิมนุษยชนตามปรัชญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและคำประกาศอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน เช่น สิทธิสตรี และสิทธิเด็กนั้น ถือเป็นสิ่งพื้นฐานกว่า นั่นคือ สิทธิมนุษยชนถือเป็นหน้าที่ของรัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่จะต้องประกันสิ่งจำเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต ซึ่งได้แก่ อาหาร สุขภาพ การศึกษา ที่อยู่อาศัย ครอบครัว ประชาธิปไตย การมีส่วนร่วม การปกครอง กฎหมาย การป้องกันการค้าทาส การทรมาน การปฏิบัติและการลงโทษที่ผิดความเป็นมนุษย์ ส่วนความมั่นคงของมนุษย์ไม่ได้บังคับให้ต้องปฏิบัติมากเท่าการนำความมั่นคงของมนุษย์มาอยู่ในบริบทของสิทธิมนุษยชนจึงเป็นการเรียกร้องให้มีการปฏิบัติมากขึ้น โดยทำให้เห็นว่าความมั่นคงของบุคคล ประเทศ และระหว่างประเทศ ต้องการการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน การพัฒนาที่ต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของการ

ยอมรับในสิทธิมนุษยชน ทั้งนี้เพราะสิทธิมนุษยชนจะช่วยแก้ไขความขัดแย้งและสร้างสันติภาพ ในขณะที่ความมั่นคงของมนุษย์ ก็จะช่วยเสริมความเข้มแข็งแก่สิทธิมนุษยชนในหลายด้าน เช่น ช่วยลดแรงกดดันที่มากเกินไปของรัฐต่อสิทธิต่าง ๆ โดยอ้างความมั่นคงแห่งชาติ รวมทั้งการละเมิดสิทธิทางเศรษฐกิจ สภาพแวดล้อมธรรมชาติและทางวัฒนธรรมของประชาชน โดยให้การสร้างความเจริญเป็นข้ออ้างในการพัฒนา นอกจากนี้ความมั่นคงของมนุษย์ยังจะช่วยให้แก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างสิทธิมนุษยชนที่แตกต่างกัน ส่วนการพัฒนามนุษย์ซึ่งมีแก่นแกนอยู่ที่ความยั่งยืนและการพึ่งตนเอง ได้จึงเป็นสิ่งที่ต้องยึดถือเป็นใจกลางในการสร้างความมั่นคงของมนุษย์ เช่น การช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสควรเกิดขึ้นเพื่อเป็นการสร้างให้ชุมชนนั้นสามารถพึ่งตนเองได้อย่างยั่งยืน (ยุทธศาสตร์กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. 2554)

สำหรับความหมายของความมั่นคงของมนุษย์ที่กล่าวในรายงาน "การพัฒนามนุษย์ 1993" (Human Development Report 1993) ของแผนงานพัฒนาองค์การสหประชาชาติ (United Nations Development Program: UNDP) กล่าวว่า ควรให้ความสำคัญกับความมั่นคงมนุษย์นอกเหนือจากที่ประเทศต่าง ๆ ให้ความสำคัญกับความมั่นคงของชาติ และใน รายงานการพัฒนามนุษย์ปี 1999 ของ UNDP ยังได้กล่าวถึงความไม่มั่นคงของมนุษย์ ไว้ 7 ประการคือ ด้านเศรษฐกิจ ด้านอาหาร ด้านสุขภาพ ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านบุคคล ด้านชุมชน และด้านการเมือง อย่างไรก็ตาม ความไม่มั่นคงที่ส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพทางการเมืองและความเป็นปึกแผ่นของชุมชนนี้ ได้ถูกเชื่อมโยงความมั่นคงและความไม่มั่นคงของมนุษย์เข้ากับกระบวนการโลกาภิวัตน์และส่งผลวกกลับด้านหนึ่งในการสร้างความไม่มั่นคงแก่มนุษย์ขึ้นจนกลายเป็นปัญหาที่เด่นชัดขึ้นทุกที ส่วนในการรายงาน "การพัฒนามนุษย์ 2000" ได้ใช้ชื่อว่า "สิทธิมนุษยชนกับการพัฒนามนุษย์เพื่อเสรีภาพและความเป็นปึกแผ่น (Solidarity)" ได้เชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างสิทธิมนุษยชน การพัฒนามนุษย์ และความมั่นคงของมนุษย์เข้าด้วยกันโดยให้ความเห็นว่าสิทธิมนุษยชนและการพัฒนามนุษย์ มีวิสัยทัศน์และจุดประสงค์ร่วมกัน ได้แก่ การสร้างความมั่นคงแก่เสรีภาพ การอยู่ดีมีสุขและศักดิ์ศรีของมนุษย์ทุกคนทั่วโลก โดยได้จำแนกความมั่นคงทางเสรีภาพออกเป็น 7 ประการ ได้แก่ 1) เสรีภาพจากการกีดกัน 2) เสรีภาพจากความต้องการ 3) เสรีภาพในการพัฒนาและการประจักษ์ในศักยภาพแห่งตน 4) เสรีภาพจากความหวาดกลัว เช่น ภัยคุกคามต่อความมั่นคงของบุคคล 5) เสรีภาพจากความอยุติธรรมและการละเมิดการปกครองโดยกฎหมาย 6) เสรีภาพทางความคิด การพูดและการรวมกลุ่ม 7) เสรีภาพในการทำงานที่เหมาะสมไม่ถูกขูดรีด (UNDP. 2000)

สำหรับความมั่นคงของชาติไทยขึ้นอยู่กับความสามารถของคนไทยในการดำรงตนอย่างมีวิจรรณญาณในทุกโอกาสเมื่อมีภาระงาน ปัญหา อุปสรรค ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตคนไทยต้องสามารถคิดวิเคราะห์ ประพฤติ สร้าง พัฒนา ประเมิน ตัดสินใจ และแก้ปัญหาได้อย่างเป็นระบบ ในส่วน

ของแผนพัฒนางานสวัสดิการสังคมและสังคมสงเคราะห์แห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ.2545 – 2549) ได้กล่าวถึง “ ความมั่นคงของมนุษย์ ” ไว้ว่า หมายถึง การที่ประชาชนได้รับหลักประกันด้านสิทธิ ความปลอดภัย การสนองตอบต่อความจำเป็นขั้นพื้นฐาน สามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีศักดิ์ศรี ไม่ประสบปัญหาความยากจน ไม่สิ้นหวังและมีความสุข ตลอดจนได้รับโอกาสอย่างเท่าเทียมกันในการพัฒนาศักยภาพของตนเอง

จากการรายงาน เรื่อง ระดับความมั่นคงของมนุษย์ของจังหวัดต่าง ๆ ในประเทศไทย ซึ่งได้มาจากการเก็บข้อมูลสถานการณ์ความมั่นคงของมนุษย์ด้วยเครื่องมือและวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลที่สำคัญมาตรฐานการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์สร้างขึ้นเอง ในปี 2554 - 2555 พบว่า ผลจากการจัดเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2,279 ชุด ใน 4 ภาค 14 จังหวัด โดยเฉพาะ มิติการศึกษา ซึ่งหมายถึง การที่บุคคลมีความรู้จากการศึกษา การได้รับโอกาสในการศึกษาต่อเนื่องในระดับที่สูงขึ้น และการได้รับข้อมูลข่าวสารที่เป็นปัจจุบัน อยู่ในระดับร้อยละ 85.0 (เกณฑ์มาตรฐาน ร้อยละ 88.6) นอกจากนี้ยังมีข้อค้นพบเมื่อเปรียบเทียบกับภาคต่าง ๆ ดังนี้

1. กรุงเทพฯ - ปริมณฑล มีจุดแข็งด้านการมีงานทำและรายได้ และมีการศึกษา
2. ประชากรวัยทำงานในภาคกลางขาดจุดแข็งในทุกมิติ ความมั่นคงส่วนใหญ่เป็นจุดอ่อนเมื่อเปรียบเทียบกับภาคอื่น
3. ประชากรวัยทำงานในภาคอื่นมีข้อได้เปรียบในมิติต่าง ๆ โดยในภาคเหนือมีข้อได้เปรียบในมิติต่าง ๆ มากกว่าภาคอื่น ๆ แต่จะมีจุดอ่อนเพียงด้านการศึกษา จุดอ่อนของภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นด้านพื้นฐานการมีงานทำ รายได้และสภาพที่อยู่อาศัย ส่วนประชากรวัยทำงานในภาคใต้มีความรู้สึกว่ามีสิทธิความเป็นธรรมยังคงมีปัญหา มิติที่ระดับความมั่นคงต่ำกว่าเกณฑ์ ถือเป็นสิ่งที่แต่ละพื้นที่ต้องเร่งพัฒนาให้เท่าเทียมกับภูมิภาคอื่น โดยกระบวนการพัฒนาของภูมิภาคต่างต้องดำเนินไปพร้อมกัน

ในส่วนของการลงพื้นที่เพื่อศึกษาความต้องการของชุมชนนครพิงค์เมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม 2554 พบว่า แขวงนครพิงค์มีชุมชน 20 ชุมชน ได้แก่ ชุมชนคูเต่า ชุมชนเชียงยืน ชุมชนป่าเป้า ชุมชนอนุอารี ชุมชนลำช้าง ชุมชนเชียงมั่น ชุมชนชมพู ชุมชนบ้านปิง ชุมชนเซตวัน ชุมชนป่าแฝง ชุมชนศรีมลคล ชุมชนป่าตัน ชุมชนเอื้ออาทร ชุมชนเทียมพร ชุมชนเมืองลิง ชุมชนแม่หยวก ชุมชนช่วงสิงห์ ชุมชนศรีลานนา ชุมชนหลังกอก ชุมชนบ้านท่อ พบว่าชุมชนมีความต้องการในเรื่องการศึกษา เช่น โรงเรียนเทศบาลในแขวงนครพิงค์มีนักเรียนที่เป็นคนต่างด้าวประมาณร้อยละ 80 ของจำนวนจำนวนนักเรียนทั้งหมด จึงควรมีการส่งเสริมความรู้ด้านภาษาไทยใหญ่ ภาษาอังกฤษ และภาษาไทย เพื่อสร้างความเข้าใจซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ เยาวชนบางกลุ่มใน

ชุมชน ที่ฐานะทางบ้านไม่ดี ได้เรียนเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และไม่ได้เรียนต่อ จะมีปัญหาด้านความมั่นคงในชีวิต และอาจหันไปประกอบอาชีพที่ไม่ดี ภาครัฐบาลควรให้การสนับสนุนให้เรียนต่อจนจบชั้นปริญญาตรี ส่วนปัญหาคนต่างด้าว พบว่า คนต่างด้าว (เช่น ไทยใหญ่ มูเซอ ลาหู่) ที่มาเช่าอยู่ในพื้นที่ ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมาได้แก่ ปัญหายาเสพติด ลักขโมย ทะเลาะวิวาท ปัญหาลักขโมย เช่น ขโมยของของคนในชุมชน ผ่าท่อ ถังแก๊ส จักรยาน ฯลฯ และปัญหาด้านอุบัติเหตุ (มอเตอร์ไซค์) สร้างปัญหาด้านจราจร เนื่องจากไม่รู้กฎจราจรจึงทำให้เกิดอุบัติเหตุ การเช่าห้องอยู่อย่างแออัด เช่น 1 ห้อง อยู่กัน 20 คน ต่อ 1 ห้องน้ำ ก่อให้เกิดสิ่งปฏิกูล รวมทั้งปัญหาด้านโรคติดต่อต่าง ๆ เช่น โรคเท้าช้าง โปლიโอ วัณโรค ซึ่งมาพร้อมกับชนเผ่าเหล่านี้ ทางชุมชนเคยให้การช่วยเหลือแต่ไทใหญ่ไม่ยอมรับร่วมมือ ทำให้เกิดภาวะเสี่ยงจากการติดโรคในชุมชน จึงควรแก้ปัญหาด้วยความร่วมมือของชาวไทใหญ่ สำหรับปัญหาจากคนในชุมชนเอง ได้แก่ ปัญหาเรื่องร้านเกมส์ ซึ่งมีเกือบทุกซอย มอมเมาเยาวชน ปัญหาเรื่องการทะเลาะวิวาทของนักเรียนในโรงเรียน นักศึกษาหญิงที่ดื่มสุรา ปัญหาการจราจรหน้าหอพัก ไม่มีที่จอดรถต้องนำรถออกมาจอดในที่สาธารณะ **ปัญหาสิ่งแวดล้อม** คลองร่องกระแจะมีน้ำเน่าเสียและมีขยะมาก มีน้ำท่วมทุกปีหรือทุกครั้งที่ฝนตกหนัก **ปัญหาด้านวัฒนธรรม ประเพณี** ในชุมชนไม่มีการสานต่อวัฒนธรรมพื้นเมืองเยาวชนไม่ให้ความสนใจ แต่สนใจเรียนพิเศษมากกว่า เคยชิงบ SML สนับสนุนการสืบสานกลองตี่โนง (นายถา สุจิตธรรม มีชื่อเสียงมาก) ให้แก่เยาวชนแต่ไม่ได้รับความร่วมมือ (แม่เรือน้อยใจยา ครูสอนฟ้อน) มีแต่พ่อครู แม่ครูเท่านั้นที่สืบสานวัฒนธรรม (เช่น บวชลูกแก้วเมือง ลีเกพิธิไม่ยิ่งใหญ่แต่ไม่ได้รับความสนใจเท่า ปอยสงล่อง ซึ่งเป็นประเพณีของชาวไทใหญ่ (ปลายเดือนมีนาคมของทุกปี) การเลื่อมล้ำของวัฒนธรรม และวัฒนธรรมถูกกลืนเนื่องจากคนที่เป็นหัวหน้าให้ความสำคัญของประเพณีไทใหญ่มากกว่าประเพณีไทยดั้งเดิม ส่งผลให้นักท่องเที่ยวเข้าใจผิดว่าเป็นประเพณีท้องถิ่น) เด็กวัยรุ่นไม่สนใจศาสนา คนที่ไปวัดส่วนมากจะเป็นคนสูงอายุ คนวัยกลางคน ส่วนวัยรุ่นหรือเด็กที่พบจะว่าไปวัดจะเป็นคนต่างด้าว วัยรุ่นท้องถิ่นไม่ค่อยเข้าวัด จึงควรมีกิจกรรมที่ส่งเสริมเพื่อเป็นการขัดเกลา เสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม ด้านศิลปวัฒนธรรมจะต้องขึ้นทะเบียน โบราณสถาน โบราณวัตถุ เจดีย์วัด อนุสาวรีย์ ให้ความสำคัญดูแลทำนุบำรุง โบราณสถาน และ โบราณวัตถุ ฯลฯ

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ในฐานะที่เป็นมหาวิทยาลัยเพื่อพัฒนาท้องถิ่น โดยมีวิสัยทัศน์ว่า "เป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏชั้นนำ มีความเป็นเลิศด้านการผลิตครู เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สืบสานแนวพระราชดำริเพื่อพัฒนาพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดแม่ฮ่องสอน และเป็นศูนย์กลางศิลปวัฒนธรรมของภาคเหนือตอนบน" ซึ่งชุมชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางการเกษตร มีผลผลิตและผลิตภัณฑ์การเกษตรเป็นรายได้หลักและเป็น

ฐานเศรษฐกิจที่สำคัญ ภาคเกษตรมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ เช่น เศรษฐกิจ สังคม มาตั้งแต่อดีต ความสำเร็จต่าง ๆ เกิดจากความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ของ บุคลากรด้านการเกษตรทั้งที่สำเร็จการศึกษาวิชาการทางด้านเกษตรและที่ไม่สำเร็จการศึกษาด้ว การเกษตรโดยตรงที่ได้มีส่วนช่วยพัฒนาและถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านวิชาการเกษตรไปสู่คนรุ่นลูกรุ่นหลาน นอกจากนี้จังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดแม่ฮ่องสอน ยังมีภูมิปัญญาท้องถิ่นหลากหลายรูปแบบ เช่น ภูมิปัญญาที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิต การอยู่อาศัย วัฒนธรรม ประเพณี การรักษาพยาบาล และการดำรงชีพ เป็นต้น ทั้งนี้เนื่องจากจังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดแม่ฮ่องสอนมี กลุ่มชนหลากหลายเผ่าพันธุ์ และยังมีอาณาเขตติดชายแดนประเทศพม่า และประเทศลาว จึงเกิดการ เลื่อนไหลของประชากรกลุ่มแรงงานจำนวนมาก อย่างไรก็ตามทั้งจังหวัดเชียงใหม่และจังหวัด แม่ฮ่องสอนยังมีจุดอ่อนในด้านการศึกษาคงที่สำนักมาตรฐานการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของ มนุษย์ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ได้กล่าวไว้ในรายงานข้างต้น ซึ่งหาก ได้มีการพัฒนาการจัดการศึกษาและการเรียนรู้ทั้งในและนอกสถานศึกษาให้เป็นไปในรูปแบบของ การศึกษาตลอดชีวิต เพื่อนำไปสู่การพัฒนา และแก้ปัญหาของชุมชนอย่างยั่งยืน ก็จะส่งผลต่อความ มั่นคงของมนุษย์ต่อไปอีกด้วย

ดังนั้น คณะผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาและพัฒนา "การสร้างสรรคการเรียนรู้กับการพัฒนา ชุมชนสู่ความมั่นคงทางสังคมเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน" ทั้งนี้ เพื่อให้ชุมชนสามารถ เรียนรู้และปรับตัวเองเข้ากับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงทำให้เกิดความมั่นคงทางสังคม และ สามารถดำเนินชีวิตในฐานะเป็นประชากรในประชาคมอาเซียนได้อย่างมีความสุข

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อสร้างเสริมการเรียนรู้ให้เป็นพื้นฐานความมั่นคงในชีวิตของชุมชนและยกระดับคุณภาพ ชีวิตเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

3. ประเภทของการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied Research)

4. คำถามวิจัย

4.1 การสร้างสรรคกระบวนการเรียนรู้กับการพัฒนาชุมชนสู่ความมั่นคงในชีวิตจะมี ขั้นตอนอย่างไร

4.2 ชุมชนที่ได้รับการพัฒนาตามกระบวนการที่นักวิจัยกำหนดขึ้นจะมีความมั่นคงในชีวิตหรือไม่

5. คำสำคัญของการวิจัย (Research Keywords)

คำสำคัญของการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ การสร้างสรรค์การเรียนรู้ (Learning Creation) ความมั่นคงทางสังคม (Social Security) ความมั่นคงในชีวิต (Life Security) การพัฒนาชุมชน (Community Development) มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ (Chiang Mai Rajabhat University) ประชาคมอาเซียน (Asian Community)

6. ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการใช้กระบวนการสร้างสรรค์การเรียนรู้ในรูปแบบ และเนื้อหาต่าง ๆ ให้กับประชาชนในแขวงนครพิงค์ จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อพัฒนาชุมชนสู่ความมั่นคงทางสังคม และพร้อมรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน โดยมีขอบเขตของการวิจัย คือ มุ่งเน้นการสร้างการเรียนรู้ทางด้านภาษา วัฒนธรรม และระเบียบชุมชนในรูปแบบภาษาอังกฤษ โดยมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

6.1 ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่การศึกษา ได้แก่ แขวงนครพิงค์ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ และชุมชนใกล้เคียงในจังหวัดเชียงใหม่

6.2 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ประชากรในแขวงนครพิงค์ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

6.2.1 ประชากร ได้แก่ ประชากรในแขวงนครพิงค์ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

6.2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ชุมชนที่ต้องการการพัฒนาหรือการเรียนรู้ตามที่ชุมชนต้องการ ดังนี้

1) ชุมชนเอื้ออาทร ตำบลป่าตัน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ได้รับการพัฒนาด้านการเชื่อมโยงสังคมและวัฒนธรรม เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนผ่านการเรียนภาษาอังกฤษในชุมชน

2) ชุมชนเอื้ออาทร ตำบลป่าตัน ได้รับการพัฒนาด้านการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันของชุมชนด้วยกระบวนการมีส่วนร่วมในการพัฒนาระเบียบชุมชน

3) เยาวชนในแขวงนครพิงค์ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ได้รับการพัฒนาด้านการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม ความมั่นคงทางอารมณ์ เพื่อการบริโภคสื่อและข่าวสาร อย่างชาญฉลาดของเยาวชน

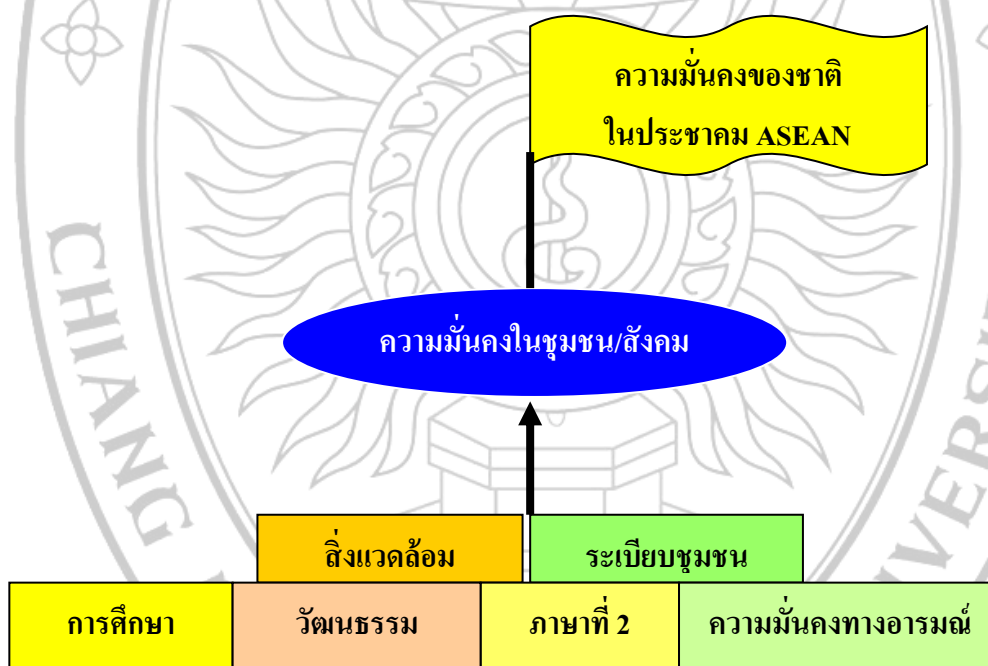
4) นักเรียนในโรงเรียนเทศบาลในเขตแขวงนครพิงค์ได้เรียนรู้การบูรณาการวิถีชีวิต อัตลักษณ์ความหลากหลายทางวัฒนธรรม เพื่อพัฒนาตนเองเข้าสู่ความมั่นคงของของเยาวชนในระบบโรงเรียน

5) เยาวชนนอกระบบในเขตแขวงนครพิงค์ได้เรียนรู้การบูรณาการวิถีชีวิต อัตลักษณ์ความหลากหลายทางวัฒนธรรม เพื่อพัฒนาตนเองเข้าสู่ความมั่นคงของของเยาวชนนอกระบบโรงเรียน

6.3 ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ การเสริมสร้างการเรียนรู้ด้านภาษา วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมในชุมชนเพื่อให้เป็นพื้นฐานความมั่นคงของชุมชนในการรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน (AEC)

7. กรอบแนวคิดของแผนการวิจัย

8. นิยามศัพท์เฉพาะ

8.1 การสร้างสรรค์การเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการที่อาจารย์นักวิจัยในชุดโครงการสร้างสรรค์ขึ้นเพื่อนำไปใช้พัฒนาชุมชนตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

8.2 ความมั่นคงทางสังคม หมายถึง ความมั่นใจที่จะใช้ชีวิตในสังคม มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

8.3 ความมั่นคงในชีวิต หมายถึง การมีความรู้ ทางด้านภาษา และวัฒนธรรม และระเบียบของชุมชนที่ตนอาศัยอยู่

8.4 ความคิดเห็น หมายถึง ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกระบวนการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

8.5 การพัฒนาชุมชน หมายถึง สร้างเสริมการเรียนรู้ให้เป็นพื้นฐานความมั่นคงในชีวิตของประชาชนในชุมชน

8.6 แบบประเมินความพึงพอใจ หมายถึง แบบประเมินความพึงพอใจของประชาชนที่เข้าร่วมโครงการในแต่ละโครงการ

9. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัยมี ดังนี้

9.1 ผู้รับผิดชอบแผนงานวิจัยได้เชิญชวนคณาจารย์ของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ซึ่งมีประสบการณ์ในการทำวิจัยน้อยมาร่วมรับฟังผลการวิจัยเชิงพื้นที่ เพื่อเป็นการสร้างความรับผิดชอบต่อชุมชน และสังคม ตามหน้าที่ความรับผิดชอบต่อ และ ตามปณิธานของมหาวิทยาลัย

ภาพที่ 1 การเผยแพร่ผลการวิจัยเชิงพื้นที่

9.2 ชุมชนในพื้นที่วิจัยเกิดกระบวนการเรียนรู้ตลอดชีวิตและมีการนำไปประยุกต์ใช้ในชุมชนอื่น ๆ เช่น การสร้างระเบียบชุมชน การจัดการศึกษาเสริมให้เยาวชนในชุมชน ส่งผลให้ชุมชนมีความมั่นคงในชีวิตและส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศ

9.3 กลุ่มตัวอย่างในพื้นที่วิจัยมีคุณธรรมจริยธรรมและมีค่านิยมที่ไม่ทำให้ตนเองเดือดร้อน ซึ่งส่งผลต่อความมั่นคงในสังคมของตน และเป็นตัวอย่างแก่ชุมชนอื่น

9.4 ชุมชนกลุ่มเป้าหมาย มีโลกทัศน์ที่พึงประสงค์ มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นและสามารถดำรงตนในสังคมอย่างมั่นคงและมีความสุข

9.5 ได้อาจารย์นักวิจัยที่มีผลงานวิจัยที่มีคุณภาพสามารถตีพิมพ์ในวารสารวิชาการได้จำนวน 5 เรื่อง

9.6 ได้โครงการวิจัยใหม่ เรื่อง การพัฒนาชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเพิ่มพูนทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของประชาชนในพื้นที่ภาคเหนือตอนบนของประเทศไทย โดยมีนักวิจัยในชุดโครงการนี้ 3 คน ร่วมดำเนินโครงการกับนักวิจัยใหม่จำนวน 5 คน ซึ่งสอดคล้องกับอัตลักษณ์และพันธกิจของมหาวิทยาลัย และได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

9.7 เกิดโครงการวิจัยเครือข่ายที่มีประโยชน์ในการพัฒนาท้องถิ่น ผู้การพัฒนาประเทศอย่างเป็นระบบ